

NYUSO ZA KUAZIMA

Pumziko la Kiakili

Kabla hatujawa sisi wenyewe, tunakuwa kila mtu mwingine.

Wazazi.

Walimu.

Marafiki.

Mabosi.

Wenzi.

Dunia hugawa utambulisho kwa ukarimu.

Hutupatia maelfu ya matoleo yaliyo tayari ya yule tunayepaswa kuwa.

Mwana mwema.

Mwanamume mwenye heshima.

Mtaalamu aliyefanikiwa.

Mume wa kutegemewa.

Tuzo ziko wazi.

Kukubaliwa.

Kutambuliwa.

Kuwa sehemu ya wengine.

Gharama haionekani sana.

Umbali.

Umbali kati ya ulivyo na yule unayemwigiza.

Nilipokuwa mdogo zaidi, uigizaji ulifanana mno na mafanikio.

Nilijifunza jinsi ya kujibadilisha.

Jinsi ya kuoana na mazingira.
Jinsi ya kuzungumza lugha iliyotarajiwa katika kila chumba.
Ulikuwa uwezo ulionifungulia milango maisha yangu yote.
Hata hivyo kila uso wa kuazima ulikuja na deni dogo.
Deni lililolipwa kwa uhalisi.
Kipande kimoja baada ya kingine.
Hakuna la kishindo.
Hakuna janga.
Mmomonyoko ulitokea kimyakimya.
Kama maji yanavyolichonga upya jiwe.
Kama miaka inavyouchonga upya uhakika.
Nikitazama nyuma, natambua kwamba watu wengi hawanaswi na kushindwa.
Hunaswa na mafanikio.
Mafanikio huifanya njia isiyo sahihi iwe ngumu kuiacha.
Makofi huwa ushahidi.
Yaliyofikiwa huwa uthibitisho.
Dhima huwa utambulisho.
Na mwishowe kinyago hutunzwa zaidi kuliko mtu aliyekivaa.
Utambuzi huo haukuja ghafla.
Ulikuwa vipandevipande.
Kupitia miaka.
Kupitia nchi.
Kupitia mahusiano.
Kupitia vipindi virefu vya kimya.
Lakini msingi ulijengwa mapema sana kabla ya hapo.

Ulijengwa katika ile miaka ya kwanza nilipojifunza kwamba kukubaliwa kungeweza kupatikana kwa kuwa chochote ambacho wengine walihitaji.

Dunia ilipiga makofi.

Kinyago kilistawi.

Uso ulisubiri.

Kwa subira.

Zamu yake ya kusema.

Ferdinando